

бѣше *Шукри паша*, старъ генералъ, храбъръ и упоритъ. За помощници той имаше повече отъ 15—18 други паши.

Шукри паша съ своя команденъ щабъ заема центъра. Той често излиза на най-високитѣ върхове на ржоветѣ и оттамъ съ дългогледъ гледа, какъ българскитѣ войски постепенно се приближаватъ отъ всѣкъде и се окопаватъ. Неговитѣ орждия стрелятъ, но не могатъ да ги достигнатъ.

Срещу *Шукри паша* стои генералъ Ивановъ. И той отъ високитѣ върхове съ дългогледъ вържка наблюдава, какво правятъ обсаденитѣ, кжде сж най-силнитѣ орждия и по кои дупки се криятъ урскитѣ войски.

Така нѣколко време се гледаха единъ другъ двамата противника и нито единиятъ, нито другиятъ има намѣрение да отстѣпи.

Българската главна команда реши да не се напада укрепления градъ, но да се държи стиснатъ като съ клещи. Българитѣ знаеха, че Одринъ е много силно укрепенъ. И за да се превземе съ пристѣпъ, трѣбва да се дадатъ много жертви. По-добре би било, ако градътъ се държи здраво обсаденъ, да не се пуца въ него никаква храна. Следъ нѣколко време обсаденитѣ ще свършатъ храната си, ще заболѣятъ и сами ще се предадатъ. Отъ Цариградъ помощ не може да имъ дойде, защото генералитѣ Радко Димитриевъ и Кутинчевъ, които разбиха съвсемъ турскитѣ войски между градоветѣ Люле-Бургасъ и Баба-Ески, и ги прогониха чакъ до Чаталджа, не ще ги оставятъ.